

Așa am învățat să redevin român

Camelia Oprea

(poem în proză)

Să-și desăvârșească zborul, pasărea are nevoie de cer,
căci zborul a fost dat visului și păsărilor deopotrivă de către îngeri;
visul e sortit uneori eșuării când iluziile se risipesc,
pe când zborul reprezintă împlinirea păsării:
Pasărea să se numească pasăre, omul să se numească om cu rădăcină.
Bunăstarea lui nu ține de o fericire anume: fericirile vin și trec.
Apar alte iluzii din speranțe care să-l facă fericit preț de o clipă.
Bunăstarea omului este rădăcina căruia îi aparține.
Dacă a călătorit prin viață și s-a lăsat dus de furtuni,
și-a pierdut libertatea de a fi el însuși mugur al rădăcinii.
Rădăcina e sacră, explică ceva desăvârșit: te împământenești ca cetățean al vieții, te numești națiune.
La auzul acestui cuvânt arzi și te purifici de toate furtunile prin care ai trecut.
Ai o mie de motive să recunoști că nu te-ai născut înainte și după națiune,
ci ești o parte din piatra din care s-au născut păsările și I n f i n i t a t e a lui Brâncuși.
Piatra a sfidat furtunile, rămânând pe loc,
iar părți din ea au devenit infinit și zbor sub dalta sculptorului.
Națiunea înseamnă putere: pământ de care nu poți fugi ca de o iubire eșuată,
pământ pe care nu-l poți înstrăina unor visuri
de împrumut, că n-ai să te maturizezi niciodată.
Națiunea este pământul care te împlinește să fii durabil peste veacuri.
Am cutreierat pământuri străine, poleite și semănate cu mori de vânt
să poată face față furtunilor barbare: Aceste pământuri m-au hrănit
și le-am dat în schimb sudoarea, dar nu erau un adevăr al meu căruia să-i aparțin.
Atunci am înțeles că strămoșii mei întregesc rădăcinile stejarilor
cu frunțile în nori, din frunzele cărora toamna doinește
la umbra galbenă a pădurii.
Am văzut pământuri cu măști de sclavi:
aveau obraji largi pe care se derulau lacrimi și sudoare,
se uneau și udao aceste pământuri seci, am văzut...
Am întâlnit și români fericiți la un televizor din vitrina
supermarketului din colț: vorbeau despre libertate
ca de o pasiune care se răcește și moare:
rămăseseră fără rădăcini. Scrisorile încetaseră demult.
Acasă se privatizase POȘTA: îi luase locul o crâșmă cu băuturi de tranziție în economia de piață.
Am întâlnit și români fericiți într-o tăcere tristă:
erau cuvintele pierdute din a c a s a n i m ă n u i a.
Dacă citești, mai întoarcem o foaie pentru mâine
să ne regăsim români, să regăsim forța de a deveni mai înțelepți decât am fost azi.
Tăcerea te maturizează fără a scoate un sunet despre
adevărata libertate interioară care se luptă cu morile de vânt.

POEZII ONLINE

Am văzut și altfel de pământ pe mormintele bunilor mei:
flori de cer, flori de ger, flori de speranțe și lacrimi
care-și așteptau următoarele generații să le unească rădăcinile cu cele ale stejarilor.
Așa am învățat să redevin român.